יוליה ארונסון (נ' 1980, בריה"מ)

פה קטן ורך של תינוק נצמד ביניקה לפטמת שד אימו, ושניהם מכונסים ביחסי תלות וקִרבה סימביוטית. אף שהיא מתמקדת במגע ובמפגש הגופני בין האם לתינוקהּ, סדרת הרישומים של יוליה ארונסון, **קו אופק**, חוצה את גבולות הגוף. ארונסון מצמצמת עוד ועוד את מבטה על מושא ההתבוננות שלה ובוחנת מקרוב רגעים, שבהם נראים שד ופה לבודים זה בזה כבנשיקה. הדימוי שב ומופיע במנחים שונים, תוך הכפלה, שיבוש והסתרה, עד שהגשמיות והקונקרטיות הולכות ונעלמות, ואיברי הגוף נדמים לקומפוזיציות מופשטות. סמיכותם של הרישומים והצבתם ללא מרווח ובצמידות זה לזה מְשווה להם מראה של נוף. קימורי הגוף – הלחי, הסנטר, הנחיריים, השפתיים המודגשות – מתמזגים ומשרטטים תוואי של ואדי, עמק וגיא. לטשטוש הגוף הממשי ולהפשטה מתלווים שיבושים אופטיים ומשחקי פרספקטיבה מכוּונים. מכל אלה עולה תחושה של היעלמות וניסיון לאחוז בהיעדר ובאובדן, במה שהיה ותם, ובעת הוא רוחש בזיכרון, מרוחק ובלתי מושג.

يوليا أرونسون (مواليد 1980، الاتحاد السوفيتي)

فم صغير ورقيق لرضيع يلتصق راضعًا بحلمة ثدي أمه، وكلاهما مندمجان في علاقة تبعية وتقارب تكافلي. على الرغم من تركيزها على اللمس واللقاء الجسدي بين الأم ورضيعها، فإن سلسلة رسومات يوليا أرونسون، "خط الأفق"، تتجاوز حدود الجسد. تضيق أرونسون نظرتها أكثر فأكثر على موضوع تأملها وتفحص عن كثب لحظات يبدو فيها الثدي والفم محاصرين معًا وكأنهما في قبلة. تتكرر الصورة بوضعيات مختلفة، مع التضاعف والتشويش والإخفاء، حتى تتلاشى المادية والملموسية تدريجيًا، وتبدو أعضاء الجسد وكأنها تكوينات تجريدية. يُضفي تقارب الرسومات وعرضها دون فواصل وملاصقة لبعضها البعض مظهرًا يشبه المنظر الطبيعي. تندمج منحنيات الجسد – الخد، الذقن، فتحتا الأنف، الشفاه البارزة – وترسم معالم وادٍ، ومنخفض وشعاب. ويرافق طمس الجسد الحقيقي والتجريد تشوهات بصرية وتلاعب متعمد بالمنظور. ينبثق من كل هذا شعور بالغياب ومحاولة للتمسك بالعدم والفقدان، بما كان وانتهى، والآن يضج في الذاكرة، بعيدًا وعصيًا على المنال.